

«پرستاران» را در کنیم

<p>شایط بهتری داشته باشد تا اگر دیگران و اطرافیان</p> <p>تیمارداریش نمی‌کنند، مشکلات آن قدر زیاد نیاشد که روح و جسم او را بیمار کند. اتفاقی که همیشه شنیدن از صحبت می‌شود و در اخبار و رسانه‌ها زیاد می‌شوند از کم کاری برای پرستاران و کمبودهای معیشتی و رفاهی آنها. امروز زادروز حضرت زینب (س) است و روز پرستار خجسته انتخابی است، اما این راهم بدانیم پرستاران، آدمیانی هستند مانند دیگران انسان‌ها، آنها معمصون نیستند که خطان‌کنند یا صبرشان به صیرایوب گره خوردند باشد.</p>	<p>امروز را به میمنت زادروز حضرت زینب (س) روز پرستار نامگذاری کردند؛ خانمی که بعد از واقعه عاشورا نام خود را به عنوان بهترین و فدایکرترین خواهر و همراه در تاریخ بشیریت ثبت کرد. ظهر عاشورا، دختر علی (ع) و فاطمه (س) ماند و جمعی زن و کوکد آسیب دیده، عزادار پریشان و امامانده از روزگار یک پسرچه بیمار که عزیز برادر شهیدش بود، حضرت زینب (س) همه جرات پدر و</p>
<p>طاهره آشیانی روزنامه‌نگار</p>	

حامی اهل بیت برادران شهید. روح او از روزی که تصمیم گرفت با برادر همراه شود و به صحرا کربلا پرسد تا ظهر عاشورا که آن واقعه اساطیری را با چشم دید. آن قدر بزرگ شد که سراسر عالم را گرفت و نامش در ردیف انسان‌های بزرگ نوشته شد. بکی از بهترین اتفاقات همین بود که روز میلاد این بانوی بزرگ برای پرسنل امنیتی روز پرستار در نظر گرفته شود. منش و سبک زندگی حضرت زینب (س) می‌تواند الگویی باشد برای همه انسان‌هایی که می‌خواهند حامی دیگران باشند، بدون چشمداشت و بدون این که سختی‌ها آنها را در چارچوب تردید کند. همراهی و پرستاری در هر شکلی که باشد، ویژگی‌هایی لازم دارد که حضرت زینب (س) همه آنها را درآورد؛ صبوری، هوشیاری، دانش و آگاهی برخی از این صفاتند. حالا پرستار می‌خواهد اوضاع خانواده باشند با پرستاری که حرفة و شغلش این است باید در قدم اول روحش پرستار باشد؛ یعنی باید و نباید هارا بداند. بیمار یعنی کسی که سلامت ندارد، کسی که درد دارد، درد جسمی با درد روانی. درد برای این که آدم را زمینگیر و ناتوان کند، کافی است و کسی که تصمیم می‌گیرد همراه بیمار باشد و از او ملاقات کند باید روح خود را آن قدر تادیپ کرده و به او ادب آموخته باشد که از درد بکاهنده این که درد را اضافه کند، با کلامی بارفتاری یا حتی حرکت چشمی و...

همه اینها را گفتم که برسم به این نکته که پرستار خودش هم به پرستاری نیاز دارد؛ او که روزها و شبها از بیماران تیمارداری می‌کند باید خارج از معیط کار

مختلف توقع دارند سریال‌های تلویزیونی در حل مشکلات آنها موثر باشد باید به این نکته توجه داشته باشند که یک سریال وقتی موثر است که مخاطب داشته باشد، وقتی سازنده و مدیران تلویزیون تحت فشار تشکل‌های شغلی اثر خنثی سازاند و پخش کنند، آن فیلم یا سریال به اثری فرمایشی تبدیل می‌شود که مخاطب چندانی نخواهد داشت و نخواهد توانست افکار عمومی را با خود همراه کند. نمی‌توان سریالی درباره مثلاً پرستاران یا پزشکان ساخت و آنها را فرضشنه نشان داد. مردم به مراکز درمانی مراجعه می‌کنند و بهتر از امامی دانند اتفاقات واقعی چیست و دقیقاً مارصدیم کنند که چقدر از این واقعیت را و به چه شکلی نشان می‌دهیم. اگر اثر را باور نکنند آنرا پس می‌زنند و کلامه کارزیر سوال می‌روند. مatasفانه مدت هاست فضای جامعه به شدت منتقد آثار تلویزیون شده و این نقدها که به نظرم بیشتر آنها از اسوی چند تشكیل محدود شکل می‌گیرد، زیاد شده که مدیران تلویزیون را حساس کرده و آنها را به سمتی برده که نه لهجه‌ای در آثار دیده می‌شود و نه شغل و قومی و به نظرم این انفعال نه برای آنکار تلویزیونی خوب است و نه برای مردم که دوست دارند آنرا متنوع، راتماشاگانند.

رامطح کرده و در رفع آنها موثر باشد؟

این کارگردان می‌گوید: راستش را بخواهید در تلویزیون مانند توانیم درباره اصناف و مشاغل مختلف فیلم و سریال سازی کنیم. نزدیک هر شغلی که می‌شوی گروهی مفترض می‌شوند. صاحبان حرفة‌های مختلف توقع دارند فقط از آنها تعریف و تمجید شود و هیچ انتقادی به آنها نشود. در زمان ساخت سریال پرستاران آن قدر اما و اگر هزا زیاد شد که جایی از کار احساس کردم باید سریالی در تمجید پرستاران بسازم و آنها را فرشته‌هایی نشان دهم که اصلاً زمینی نیستند در حالی که پرستاران هم آدمیزاد هایی هستند مثل دیگران انسان‌ها. آنها همان قدر که خوب و دوست داشتنی هستند بنایه ذات انسان بودنشان می‌توانند اشتباه هم داشته باشند. گاهی وظیفه خود را درست انجام ندهند یا در محل کار و زندگی خود مشکلاتی داشته باشند که برای حل آنها گاهی درست عمل می‌کنند و گاهی نه.

[۳] تفاوت تاثیرگذاری با فرمایشی

این کارگردان که سریالی مانند او یک فرشته بود رادر کارنامه خود دارد، می‌گوید: اگر صاحب حرفة‌های مخاطب دارد. سال ۹۶ هم علیرضا افخمی سریالی به نام پرستاران را نوشت و بخش‌هایی از آن را کارگردانی کرد. افمامه گودرزی و لیندا کیانی، دو تاز تقش‌های اصلی آن را بازی می‌کردند. سریالی که تلاش می‌کرد بخشی از مشکلاتی که پرستاران در محیط کار و زندگی شخصی خود سیری می‌کنند را به تصویر کشد. در سال ۷۹ بهزور افخمی، برادر علیرضا فیلم شوکران را برای سینما کارگردانی کرد که شخصیت اصلی زن آن یک پرستار بود با بازی درخشان هدیه تهرانی. در زمان اکران فیلم شوکران، گروهی از پرستاران به این فیلم اعتراض کردند. اما فیلم به اکران خود ادامه داد و حالا علیرضا افخمی می‌گوید حتی این اعتراض‌ها به فروش بالای فیلم کمک کرد و گردانندگان سینما آنقدر هوشمند بودند که اکران فیلم را متوقف نکردند. چون می‌دانستند اگر بخواهند به هرگونه واکنشی به شغل یا لهجه و قوم بیش از انداده لازم حساسیت نشان داده و عقب‌نشینی کرده، باید سینما را تعطیل کنند.

اینها را علیرضا افخمی در تکمیل صحبت‌هایش می‌گوید و قی از او می‌پرسیم آیا ساخت سریال‌هایی مانند پرستاران، می‌تواند بخشی از مطالبات پرستاران بهترین اتفاقات ممکن بود نه روز مبلدی دین باشی و بزرگ برای اینها داشت روز پرستار در نظر گرفته شود. منش و سبک زندگی حضرت زینب (س) می‌تواند الگویی باشد برای همه انسان‌هایی که می‌خواهند حامی دیگران باشند، بدون چشمداشت و بدون این که سختی‌ها آنها را دچارت دید کند. همراهی و پرستاری در هر شکلی که باشد، ویژگی‌هایی لازم دارد که حضرت زینب (س) همه آنها را دارا بود؛ صبوری، هوشیاری، دانش و آگاهی بخش از این صفاتند.

حالا پرستار می‌خواهد اعضای خانواده باشند یا پرستاری که حرفة و شغل‌شان این است باید در قسم اول روحش پرستار باشد؛ یعنی باید و باید ها را بداند. بیمار یعنی کسی که سلامت ندارد، کسی که در دارد، درد جسمی پادر روانی. در برای این که آن را زنینگیر و ناتوان کند، کافی است و کسی که تصمیم می‌گیرد همراه بیمار باشد و از امور راقبت کند باید روح خود را آن قدر تا بکرده و به او ادب آموخته باشد که از درد بکاهند نه این که درد را اضافه کند. با کلامی یارفتاری یا حتی حرکت چشمی و...

همه اینها را گفتم که برسم به این نکته که پرستار خودش هم به پرستار نیاز دارد او که روزها و شبها از بیماران تیمارداری می‌کند باید خارج از محیط کار

حمله تماسح‌ها به گورخرها

گورخرهای جوان هنگام عبور از رودخانه پار ملی و ذخیره‌گاه ماسای مارا در کنیا گرفتار آرواههای تماسح‌های گرسنه شدند.

پس از به زیر آب رفتن تکه تکه می‌شوند را وحشت‌ناک به گزارش فرارو، جولیوس دادالتی، عکاس حیات وحش لحظات عبور گله بزرگی از گورخرها از رودخانه ماسای را به تصویر کشیده است. این عکاس می‌گوید تماسح‌ها اگاهی مدت زیادی غذانی خورند می‌شوند.

جوابات درس اجتماع

تموعد عبور گله گورخرها فرابرسد. او تماشای این صحنه ها که گورخرها تو سط تمساح هاشکار شده و پس از به زیر آب رفتن تکه تکه می شوند را وحشتناک توصیف کرده است. سالانه بیش از دو نیم میلیون گورخر بزرگوهی و دیگر حیوانات از این رودخانه عبور می کنند و تعدادی از آنها تو سط تمساح هاشکار می شوند.

لبخند به درد
باور کن مردم فرق لبخند پرستار و مهمندار را می‌فهمند. تحالاً فکر کردی چرا زیر تابلوی آن دختر پرستار که انگشت‌ش را جلوی بینی اش گرفته، بلند بلند حرف می‌زنند؟ چون آن تابلوی «لطفاً سکوت را رعایت فرمایید» تصویر درستی از پرستار نیست. پرستار تابلوی لبخند نیست که در را ببیند و بی تفاوت لبخند بزند. آینه هم نیست که درد را ببیند و همه‌اش را به صاحب درد منعکس کند. پرستار درد را می‌بیند و درک را منعکس

حرکت خودران یا مسافر

پکن آزمایش خودروهای خودران به همراه مسافر آغاز کرده است. به گزارش فارس، در تصویری که منتشر شده، تست‌های رانندگی خودران در جاده‌ای در پکن پایتخت چین احرامی شود. پکن روز دوشنبه یک منطقه جدید ۴۰ کیلومتر مربعی را برای آزمایش وسائل نقلیه خودران با مسافران آضافه کرد تا میزان مساحت حرکت خودران هارا افزایش دهد. از اینجا شروع می‌شود.

به ترسیم انتساب، پذیر و پری در مواجهه وجود دارد که دانستن آن برای دیگران جالب است. مثل این که سکه‌ها می‌توانند نفوذ دو قلوها را خلی زود شناسایی کنند حتی اگر دو قلوها همسان باشند و به شدت شبیه هم و حتی از یک عطر استفاده کرده باشند. چپ دست بودن دو قلوها مدت هاست که مورد مطالعه و بحث قرار گرفته است، اما اجماع عمومی این است در حالی که حدود

گوارا تراز شربت
تمر هندی ...

محمد می‌گوید
برای حضرت زینب
بنویس. می‌گوییم
چشم. ساعت ۱۲
است، ساعت ۵
است هنوز هیچی
توی ذهنم نرسیده
که یقه ام را بگیرد و به
کلماتش بکشم. می‌گوییم محمد
توانم می‌گوید: پسر تو سه بار دمشق
راست می‌گوید سه بار دمشق رفتم و
بار چند بازیارتاش ولی خب واقعاً مانده ام
بنویسم. وُردا باز می‌کنم. صفحه سفید
نشنگر سیاهی که روی صفحه است
خاموش و روشن می‌شود. ترسناک ترین
ظه نوشتن همین است. هیچ هیچ ...
نیتروراخاموش می‌کنم. کف یک دست را
گذارم پشت دستی دیگر و پیشانی ام را
گذارم روی هر دو دستم و چشم هایم را
بندم. صدای متواتر بوق ماشینها می‌آید،
ده شده‌ام. هیچ دیواری نیست که زخمی
وله و ترکش نباشد. کوچه های زینبیه
بند من را قدم می‌زنند. دیوارها آشته به
داریات است. جداریات یک شبکه
نمای مجازی نه که حقیقی است. یک
بکه اجتماعی که نه می‌شود لایکش کرد نه
شود اسکرین شاتش را بگیری و برای این
ن بفرستی. جداریات حرف‌هایی است که
انان عرب با اسپری روی دیوار می‌نویسنده
و اگر نصفه نیمه عربی بلد باشی می‌خوانی
بالبخندی لایکشان می‌کنی. مغازه‌ها
ن دارتر می‌شوند. مثل همه بازارهای اطراف
همه‌های عزیزان شیعه. جنس‌هایی مشترک
بند. مهر، تسبیح، جانماز سجاده، شال،
سری، صندل و... خواهی نخواهی
شاپیشان مشغولت می‌کند. عاقله مردی
یدار می‌شود. یک ظرف بزرگ برنجی به
نش آویزان کرده با قلمکاری‌هایی زمخت
ی سلیقه. پای ظرف بزرگ شیلنگی باریک
مل است و به کمر مرد کیسه پلاستیکی
رگی بسته شده که توییش لیوان بکبار

میزدگنی تیره ای به زنگ نوشابه توی ظرف است. لیوانی ده هزار تومان. ور توریست مزم می گوید بخ. تجربه می شود. می خرم. بت تمبر هندی است. طعم غربی دارد. خذد به جام حنکایش در گرمای تیرماه شق. تیغه بینی ام درد می گیرد. عکس همدا را تقریبا همه جا می شود دید. تقریبا بی بازار محوشده ام. صرافها بسیارند و ایرانی را به سوری تبدیل می کنند. بی هوا دفعه گنبد پریدار می شود. زانوها یم سست می شود. اشک می آید حلقه بزند مژذ را می کشم. هرجایی که مرد گنده ۴ نمی کند. یک گنبد پر تقالی سرخ و براق. کنگره ای اسلامی می باشد. از

برچرخی که ۱۰۰ سال است که ممه سلیمانی
سان می آیند که در تارو پوشش تابی بخورند
تپیرک شوند.

در حرم شده‌ام یک صحن دارد با ممرمهای
سرسفید. انگارتوى دریای شیرداری
م می‌زنى. صحن اول رارد می‌کنی به صحن
چکتری مرسی‌رسی. این صحن هم مرمر
بینید است. در حیاط چهار درخت نازج
بری می‌کنند و پای تارنج چند نفر آمده‌اند.
ش در می‌آورم. کفشدار می‌گوید ایرانی
گوییم ایرانی، می‌گوید حبیبی ... پاها
ستون بتونی هزار کیلویی است. پرده
زان جلوی روودی حرم را کنار می‌زنم. ضریح
یدا می‌شود. می‌افتم به خاک. اشک امان
سی دهد. ضریح در تلال واشک خمیری
ش شود. و می‌رود کش می‌آید. خودم
ستم. روی زمین نیستم. هوا مزه شربت
رهنده‌ی می‌دهد. سرم را از روی دست هایم
می‌دارم. اشکم. هنوز نشانگر ورد دارد
اموش و روشن می‌شود. من هنوز
وانسته‌ام چیزی برایتان بنویسم.